

VYEREB LANKÓ

Jubileum.

Ünnep van ma városunkban
A daloskör ünnepe,
S fölhangzik a magyar nóta,
Mintha szivből szivhez szólna,
Olyan édes e zene.

„Talpra magyar“ és „Ébresztő“
Szava csüng az ajkakon;
A magyar sziv dobog tőle,
S mult időbe — jövőőbe
Száll a lélek e dalon.

Mindannyi szép, mit dalolnak,
Mégis legszebb ez a dal:
„Szerettek szerettek
Mikor nem is ismertelek“ —
Erre könyez a magyar.

De feledve ma bút, gondot:
„Ki a gonddal!“ zeng a száj,
Cseng a pohár, zúg a jókedv
Félre ma bút, félre keserv:
— *A daloskör jubilál!*

Makimirek-bég.

Felelős szerkesztő:
Dr. NUKI.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatala.
Szechenyi-tér 12. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

A JUBILÁNS DALÁRDA.

Oda kell csak nézni a másik oldalra: hát ilyen képe van annak a dalárdának, amelyik már a 30-adik évet jubilálja? Nem, ez a dalárda, minél jobban öregszik, annál jobban fiatalodik. De ne is csodáljuk: a dal ifjit; s ha valaki kivénült a nótából, odatesz a helyére egy ifjabbat s ő elmegy közönségnek. Így ifjul meg évről évre a mi aranyhangu dalárdánk.

De hogy a dal mellett nem lehet megvélni, fényesen bizonyítja a mi Hofferünk, a ki ott a középén ül; ő az egyedüli azok közül, kik az alapításkor tagjai voltak ennek a nótás társaságnak, s ő a 30 éves jubileumkor is csak olyan fiatal, mint volt az alapításkor. Igaz, hogy ő azért fiatal még, mert ő a lelke a dalárdának: s a lélek nem vénül meg soha.

A többiek is mind „fiai“ az „apák“-nak, neveltjei az elődöknek észre sem lehetett venni a személyváltozást, amikor egy-egy öreget fölváltott egy-egy ifju tag.

Olyan szoros lélekbeli leszármazottság kapcsolja össze a mai tagokat az ősökkel, hogy tisztább családfát tud kimutatni a pécsi dalárda, mint egynémely mágnás, a kinek a kék vérét néhány perczenttel kissé zöldesre festette a lovászlegény is a maga közönséges piros vérével.

Ez a kis sereg vitéz, kik — érdekes véletlen! — épen 30-an vannak együtt a 30-adik év jubileumán, (az egyik hiányzik a képről) mind valóságos race-énekes; tűzbe-vizbe menni kész, mottója a hivatalos jeligén kívül: dal, szerelem s a bor.

Az elsőt — tudja az egész ország s a külföld, hogy milyen fokra emelte az a kis csapat.

A másodikra azzal szerzett bizonyosságot, hogy a java része mind házasember meg vőlegény, a többi vőlegényjelölt vagy legalább is özvegy; makacs agglegény nincs köztük, ha csak azt a borotvált képű Ághot nem vesszük annak, kinek ága szakad, mert pap.

Hogy pedig a motto harmadik részét mindig szem előtt tartotta ez a tüzes boranyai sereg, arra nézve csak oda kell mutatnom a lábuk előtt heverő három természetes ezüst-billikomra, melyeket egyik-másik dalversenyen szerzett be.

Valahányszor ezüst-serleg volt kitűzve első díjul, mindannyiszor a pécsi dalárda vitte el az első díjat; azt ki nem engedte a kezéből. És lám, mikor meg az első díj nem volt valami ezüst csutora, hát nem is tudtak fölvergődni az első helyre, csak a másodikra — miként ezt a nagyváradíj is mutatja.

Aztán mikor „a dal, szerelem és a bor“ mottójával már minden sikert kivívtak; mikor már a dallal

meghódították az ország s a külföld zeneértőit, a szerelemmel a hölgyeket, a borban pedig legyőzték a férfiakat: akkor a legyőzött dalos-világ, hódolata jeléül, föltette a fejükre a miskolezi ezüst koszorut, a mintadalárdák első díját.

Ezt a koszorut, egy kedélyes magánkörben fölpróbálta valamennyi a fejére, de Hofferen kívül, kit kétségkívül megillet, egyiknek sem illett annyira, mint Jillynek a kopasz fejére, a ki Hoffer után a legtöbb igényt tarthat arra a koszorura meg a billikomokra, s a ki a ritkuló hajfürtök daczára is még mindig épp oly fiatal lelke a dalárdának mint Hoffer.

Hanem a között a két mester között ülő Reberics is követel abból a koszoruból egy sor babér levelet; ő, a ki a most együttlevők között, Hoffer után, a legöregebb (1866. óta) tagja a dalárdának. A többi „öreg“ is mind utánna léptek a csehbe. Tizenhat éven át pedig a dalárda titkait őrizte mint titkár, most meg odaültették az alelnöki székbe.

Aztán a többiek, kik ott sorban ülnek mint valami haditerven gondolkozó generálisok: Repich, Egerszeghy, Hillebrand, Szelman, Czury papa, Mihálovics, Eötvös Guszti bácsi — mind-mind a derék „öreg“ közül való, kemény csatákat kiállott tagok, kik ittak a dicsőség poharából, fürödtek a győzelem mámorában — ezeknek is jut abból a babér koszoruból egy-egy levél.

Ők az oszlopok, a többi az épület maszáját teszi ki. Jó massa, jó anyag. Hoffer a pallérjuk, aki azt farag belőlük, amit ő az ő szárnyas lelkében maga előtt kimintázott.

Fiatal erők még, s valamikor ezek lesznek a főoszlopok; ők kerülnek majd oda a középső ülő sorba. Vajjon melyikük lesz az, a melyiknek ugyan olyan jól álljon a fején az az ezüst koszoru, mint Jillynek?

Ez a harmincz lelkes ember újabb harmincz év mulva talán már nem ölelkezik ily szép testvériességgel egymáshoz, mint a hogy a mai status quot mutató kép megörökítette őket; de azért ez a kép még sem változik.

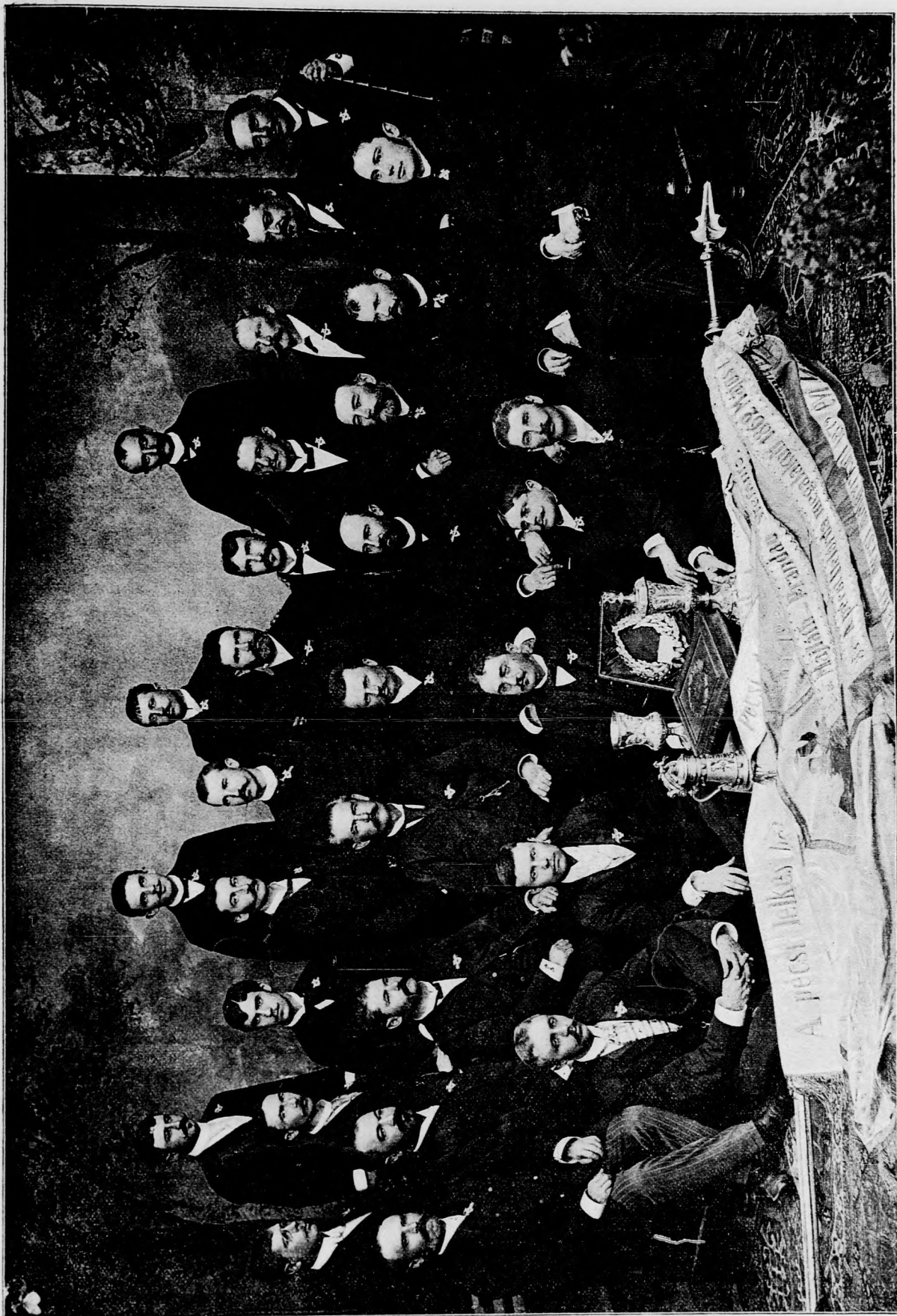
Meg fogják látni, — azok, a kiknek meglátni majd adatik — hogy a „Pécsi Dalárda“ akkor is csak ilyen fiatal jubiláns lesz, mint ma.

A régiék helyét újak, erősek veszik át, s viszik továbbra is a dicsőséges dalárdát a maga soha el nem hervadó babéraival behintett diadalúton.

Adja Isten, hogy úgy legyen!

Dr. Muki.

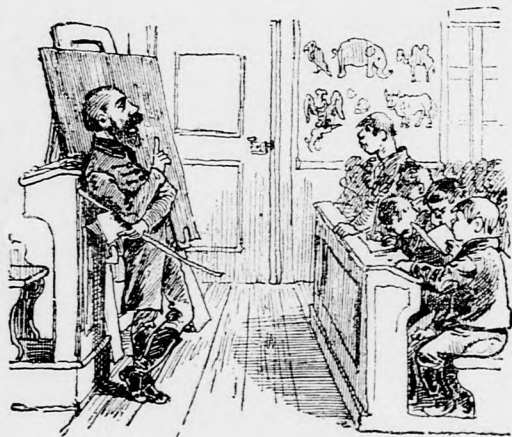
Mégis gyászol.

- Kit gyászolsz?
 — András bátyámat.
 — András bátyádat? Hiszen én ugy tudom, hogy kitagadott.
 — No hiszen én nem is őt gyászolom, hanem az örökséget.

Az iskolából.

Tanító: Mondjál nekem kis fiam egy pár hasznos állatot!

Fiu: A ló, az ökör, a tehén, az ördög

Tanító: Micsoda?! Az ördög? Hát miért hasznos állat az?

Fiu: Azért mert mikor a néni meghalt, azt mondotta az apám, hogy: hála Istennek végre-valahára elvitte az ördög!

Az orvosság.

*Doktor uram beteg vagyok,
 Fáj a fejem szörnyű módon!
 Legyen szíves, szánjon meg hát
 S valami szert tanácsoljon!!*

*S szólt a kedves, drága doktor:
 — Biz' legjobban ajánlható
 Antifebrin, antipirin,
 Vagy még jobb egy kis hánytató! . . .*

*. . . Vettem is én egy jó csomót,
 De bevenni nem volt kedvem . . .
 Gondoltam hát egy okosat
 S hamarosan zsebre tettem . . .!*

*Otthon aztán úgy titokban,
 Hogy senki nem vette észre
 Bekevertem a hánytatót
 Feléscsem ételébe!*

*És mi történt! — Ezer bomba!
 Doktor uram áldva legyen!
 Használt a szer, meggyógyultam,
 Nem zúg most már úgy a fejem!!*

*Mert a párom a gyógyszerből
 Ágyat nyom már három hete,
 S feleselni, kiabálni
 Bizony-bizony nimesen kedve!!*

Pönöge.

Az original-telegram.

Dohánygyárat kérni ment föl
 Ős Budára egy küldöttség,
 Kaptak is a minisztertől —
 Egy pár szép szót — s megköszönték.

Velük volt az extrablattos,
 Táviratos zszurnaliszta . . .
 Fülel, jegyez, kocsiz, futkos,
 Sürgönyt küldöz — egész liszta.

Megjelenik a friss Zeitung
 Original-telegrammal,
 De a végén elbámultunk,
 S jót kaczagtunk tele hassal.

Azt írja a táviratos,
 Hogy huszonöt bikát kapunk,
 — A miniszter mondta! Biztos! —
 Nyissuk csak ki hát a kapunk'.

Hamis sürgöny . . . minden rávall . . .
 Nevetik is az ötletét,
 A Zeitungot a bikákkal
 Egyszerűen lóvá tették.

!!TÁVIRAT!!**!!!Eredeti sürgöny!!!**

!!!!Saját külön kiküldött extra-tudósítónktól!!!!

Budapest (okt. 31. d. u. 2 óra) A küldöttség épp most tisztelgett a földművelésügyi miniszternél, aki megígérte, hogy a pécsi marha-tenyésztés emelése végett 25 tenyészbikát bocsát a város rendelkezésére, melyek már holnap Pécsre érkeznek.

Budapest (okt. 31. d. u. 2 óra 20 p.) A 25 tagból álló küldöttség holnap a reggeli vonattal Pécsre érkezik.

A különbség.

Nagybácsi: No öcsém, hát te most már teljesen kipraktizáltad magadat, doktorátust is tettél, hadd lásd sam: tudsz-e distingválni? Hát mi a baleset és mi a szerencsétlenség?

Doctor juris. Nagyon egyszerű. Ha a bácsi anyósa beleesik a vízbe, ez baleset; de ha kiúszik, ez szerencsétlenség.

Az utolsó szüreten.

*Sirár, puszta a szőlőhegy
Vége van a szüretnek:
Utolsó volt, bús, bánatos,
Érezték, hogy temetnek.*

*Sirba tették a szüretet . . .
S vele ment a méla dal:
— Mely felhangzott szerte-széjjel —
»Sirva vigad a magyar!«*

*Nem mulatunk többé soha,
Eltűnik a jó kedvünk.
S így nem csoda, ha a sirban
Bekés nyugtot keresünk.*

*Utolszor még habzó borral
Töltsétek meg poharam,
Had éltessem még egyszer őt:
Éljen ő: — a hontalan!*

Dr. Aurisztus.

Vendéglőben.

Vendég: Pinczér! Ezt a levest nem ehetem meg!

Pinczér (más levest hoz)

Vendég: Pinczér! Ezt sem lehet megenni!

Pinczér (ismét másikat hoz.)

Vendég: Pinczér! Ah ez már mégis borzasztó! Ezt sem bírom megenni!

Pinczér (restelkedve): De uram, majdnem lehetetlen, hogy mind a három ehetetlen legyen.

Vendég: Hát hogy a manóba egyem meg, mikor nem hozott kanalat!

† Személyi hírek

Csákó városunk érdemekben megöszült bikája — mint leghitelesebb forrásból értesülünk — legközelebb beadja állásáról való lemondását. E nagyfontosságú elhatározásra — mint saját külön kiküldött tudósítónk magán uton értesült — az birta a derék patrieziust, hogy rendkívül zokon vette a melióztetést, melyről az Efé táviratából értesült. — A földművelésügyi miniszter legközelebb városunkba érkezik, hogy az itteni pompás marhaállományt megtekintse. Különösen érdeklődik a Fönkei Jófi féle istálló iránt, melyben a leghizottabb marhaságok tenyésznek.

☉ **Hálaföliirat.** Városunk tejelő társadalmi köreiben nagy örömmel vették tudomásul az Efé originál-telegramját. A friss erőknek ily nem remélt nagy számban való ideküldetése epochális eseményt fog képezni a vegeterián-tanok szerint élő társaságban, mely ez üdvös intézkedésért hálaföliiratot intéz a földmivvelésügyi miniszterhez.

☉ **Dísztag.** Fönkei Jófi Samót a „Hasított kör-müek tejelde-intézete“ nagy lelkesedés közt dísztaggá választotta.

Mai gyerekek.

Frida (6 éves, a kis öt éves Bélához): Ugyan hogyan társaloghatsz azzal az ostoba Verával? aki még most is azt hiszi, hogy a gólya hozta az öcsikéjét.

Sirvers.

Itt nyugszik egy drága halott.
Életében nagyot hallott.
Nem valami szárnyas
Ritkaság;
Csak egy derék öreg
Asszonyosság.

emvizsgázi Pátry Alabárd

pécsi jogonezpátri ultimói.

Az az új professzor, kit most nem régen neveztek ki, már régi ismerősöm. Mikor először találkoztunk, akkor ő még *városi bagatel-bíró* volt, én pedig — *alperes*. Lám, megint összekerültünk az akademián. Csakhogy ő már tanár, én pedig még mindig *alperes* vagyok.

Rendkívül haragszom a klikk ekre. Azért is kerülöm az orfeumot, mert ott — mint hallom — a zenger-hölgyek is *szeperálják* magukat.

Tisztelt Szerkesztő úr kérem ezen levelet a veréb jankoba be teni mert ezt egy öreg zsidó írta nekem szigetvára mert én bor ügynök vagyok hogy nezek neki bort

tisztelettel Turi László

T. Cz. Tóri Jónós úr

Bór Széznöl úrnok.

Tisztelt Tóri ór

Kérem engem tudositoni hogy még kophotok é osz Bobotsoi úrnól úgy hogy 1 hétó vagy 2 hétó ó bort és kogy lene literje mert nekem nagy szukségem vólno osz o bora vagy pedig ho osz Botsoi urnol akór okór melyiknél vólno tsok hogy nagyon drága ne lene kérem szivesked jen engem ezen Póstóst óltol levél be meg küldeni de be zárt levéllel hogy mindenki ne ólvosa o mit ír moga nekem most fürtsu osz vilóg kérem engen biztoson tudoson mert hetfön nekem kell osz bor mór morodok ja borótja B Solomon.

☉ **Indítvány.** A legközelebbi városi közgyűlésen indítvány fog tétetni a kegyelmesen megígért 25 bika ünnepélyes fogadtatása tárgyában. Az indítvány szerint a 25 tagu bikaküldöttséget a polgármester, mint a város első kolomposa, fogadja a vasuton. A város kivilágittatik. Az Efé ünnepi extra-számot ad ki a 25 bika jól sikerült arczképével. A Tettyén népünnepély, melyen egy disz bika süttetik meg s az Efé távirata óriási transparent által világittatik meg.

Rébus.

20

Megfejtése az Efzé múlt szombati számában.
Megfejtő jutalma: 25 bika.*)

*) Bika = forint.

Pillanatnyi fényképek.

(A miniszter salonjában.)

Sarkantyús Kardos (egyik kezében memorandum másik kezében zsebkendő.) . . . Mindenünk oda! Leégtünk, árvíz kiöntött, sáska pusztított, pénzeink vannak, egerek rombolnak, filloxa megevett bennünket, követválasztás is lesz, . . . szóval nagy a nyomor. Nézzen kegyelmességed e küldöttségre! (Rámutat Kindl Szepire, Fekete Miskára és Ráth Matyira, kik e kihívó mondásra tőlük telhetőleg igyekeznek összezsugorodni, de nem sikerül nekik. Sarkantyús tovább sarkantyúzza pegazusát:) Ime itt látja a szegénység, a nélkülözés élő kinyomatát. Baranyavármegye és Pécsvárosa végvidéke a Dunántúlnak, a bor anyja volt . . . tifusz . . . kegyelmességed zseni . . . kenyeret, kenyeret ennek a szegény küldöttségnek. (Átnyújtja a miniszternek a zsebkendőt — a memorandum helyett, s csak későn veszi észre; de már nem lehet segíteni a dolgon, mert a miniszter a kivastalt zsebkendőt az akták közé tette s így Sarkantyúsnak nem volt más mit tennie, mint hogy a memorandumba kellett fujnia az orrát, mely a nagy szegénység miatt egészen elérzékenyült.)

Miniszter: Ugy gondolom, legalább az inasom azt mondta, hogy önök azt mondták neki, hogy ez a tisztelt küldöttség dohánygyárat akar?

Sarkantyús (visszanéz a küldöttségre, aztán megint a miniszterre): Hát nem mondtam?

Inspéczie (súgva): Csak éppen ezt felejtöttem ki, a többi mind jól elmondottad.

Miniszter: Miután tehát önök dohánygyárat kérnek, van szerencsém kijelenteni a következőket: (A szoba sarkában egy nagy papiroszlop van csupa nyomtatott czédulákból. Erről a halmazról fölmarkol a miniszter egy csomót s kiosztja a küldöttek között, aztán kegyelmesen meghajtva magát dolgozó szobájába távozik. A küldöttség olvassa a miniszter nyomtatott válaszát s elfüstölög, mint a dohány.)

*

A banketten.

Mátyás, az iparkodó: Süksíges, hogy legyen valaki, aki . . . wie sagt man . . . ja! . . . aki megköszönti . . . leköszönti . . . á ná . . . fölköszönti a főispányokat. (Közbeszólások: »Én ugyan csak egyszerű iparos vagyok — »Habár nem vagyok szolnok« . . .) . . . akármilyen bolon-

dot besilek is, mégis kimondom, amit a süvemben fesszik, és én aztat hisek, hogy az egész tüszelt társaságnak a véleményet megegyezek és abban tolmácsolom, mikor aztat mondom egyhangulag, hogy az Úristen a mi méltóságos főispányurunkat még sokáig erőben egészségben még számtalan és számos esztendőig az Úristen éltesse. (A siker hatása alatt sikerül a pezsgős pohár tartalmát a mellette ülő Inspéczie fejére és nyaka közé lottyanítani. Így lett a keresztelő Jánosból 1891-ben keresztelt János.)

Keresztői dudaszó.

— Sz. J. Budapest. A dudaszóban már olvashatta, hogy a naptár még nem jelent meg, azon egyszerű oknál fogva, mert még nem jelenhetett meg. Amint megkészül, tessék elhinni, azonnal el fogjuk küldeni, csakhogy ilyen türelmetlen kérdezősködésektől szabaduljunk. — **D. J. Siklós.** Az előbbi üzenet önnek jés szól. — **B. L. Csurapé** az — igenis — magyar szó s ne tessék összetéveszteni a kanapéval, mert az nem csurapé — és a csurapé nem kanapé, hanem csurapé. — **Oxigen.** Megfordítva akarta mondani: igen — Ox!

Uj! Uj! Uj!

Ma megérkezik s előadást tart a Bika-vendéglőben

LODOVICO LENCELLINI

az ő utolérhetetlen, kitünően idomított

25 bikájával.

Tisztán családi műsor.

**A hátralékok szives beküldését
kéri a kiadóhivatal.**

VERÉB JANKÓ NAPTÁRA.

Veréb Jankó a bekövetkezendő fillokszerás szökő 1892-ik esztendőre képes és képtelen vicz-
czekkel csordultig teli

NAPTÁRT

szándékozik kiadni.

Kezére fognak dolgozni ebben a nagy munkában az ő hű zsöllérei: Buczkó Bernát, a ki a szab. kir. észt adja hozzá. Kakutyi és Makutyi, Gugyi Pétör és Kobak Pál stb. ezeken kívül az írástudók: Dr. Muki, Indigó-pinty, Mukimirék-bég, Quiproquo, Le-Tor stb. egész se-
rege a vicezfaragóknak.

A rendes naptári részen kívül, (mely tehát pótol bármi más koriandrumot) kaczagtató, humoros dolgokkal leszen tölve a vastag könyv, benne számos **új illusztráció.**

E kitünően mulattató naptárra, mely 8—10 nagy ivnyi terjedelemben jelenik meg, a Veréb Jankó kiadóhivatala

előfizetést nyit,

és pedig akként, hogy a Veréb Jankó rendes előfizetői s a kik e naptárra előre fizetnek, **ötven krajczárért** kapják meg a naptárt.

Eladási ára nagyobb lesz.

Az előfizetési pénzek a Veréb Jankó kiadóhivatalába (Pécs, Széchenyi-tér 12. sz.) küldendők.

